

Γυρίζονται και προβάλλονται κινηματογραφικές παραγωγές που πέρα από την όποια κριτική που δέχονται, πέρα από τα συναισθήματα που προκαλούν, προσφέρουν κάτι ακόμα περισσότερο, κάτι πιο βαθύ. Υποχρεώνουν τον πρόθυμο, ως προς τούτο, θεατή σε μια αναψηλάφηση του παρελθόντος, του και παρόντος του. Επαγωγικά αυτό μπορεί να οδηγήσει σε μια καλύτερη αντίληψη στο τι και γιατί του έχει συμβεί ή συμβαίνει, ακολούθως δε σε μια πιθανή αναθεώρηση. Σε μια άμβλυνση ή όξυνση, ανάλογα με την περίπτωση, στάση της ζωής του.

Όλα τα παραπάνω είναι πιο ενδιαφέροντα και πιο ουσιαστικά από το βασικό στόχο της βιομηχανίας του κινηματογράφου που είναι η, ασφαλώς καλοδεχούμενη, ψυχαγωγία. Δυο πρόσφατα τέτοια δείγματα κινηματογραφικής γραφής, παραγωγής του 2023 είναι το: «Τα παιδιά του Χειμώνα» (

The
Holdovers
του
Alexander
Payen

)
και το «Υπέροχες Μέρες» (

Perfect
days
του
Wim
Wenders
).

Ο Alex Payen (Αλεξ Πέιν, αγγλική απόδοση του Αλέξανδρος Παπαδόπουλος), με καταγωγή από το Αίγιο, ο οποίος μεγάλωσε, μορφώθηκε, εργάστηκε στην Omaha της Nebraska αλλά το 2022 και απέκτησε την Ελληνική υπηκοότητα, ανήκει στο μικρό κλαμπ των κινηματογραφιστών που έχουν τα τελικά δικαιώματα για τις ταινίες τους. Και πώς να μην έχει; Αφού γύρισε το «Citizen Ruth» με δυο εκατομμύρια και έφερε στα ταμεία 285 ή το «The Descendants» για το οποίο χρειάστηκαν 20 και εισπράχτηκαν 177.

Επανέρχεται με το «Τα παιδιά του Χειμώνα», βαδίζει πάνω στα ίδια μοτίβα, κάποιοι μπορεί να μιλήσουν για μανιέρα, αλλά όπως και να το πεις, το αποτέλεσμα είναι ίδιο. Καλός κινηματογράφος που ισορροπεί ανάμεσα στο να θίξει παθογένειες και να παραμείνει ευχάριστος. Βρισκόμαστε στο τέλος του 1970, η Αμερική γλιστρά σε επικίνδυνα μονοπάτια και στήνει το σκηνικό του σε ένα εσωτερικό σχολείο στην περίοδο που κλείνει για τις διακοπές των Χριστουγέννων.

Σε ένα χιονισμένο, κρύο τοπίο, με τρία κεντρικά πρόσωπα, τον επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Χάναμ, το παραμένοντα στο σχολείο μαθητή και την μαγείρισσα, να στροβιλίζονται, σε ένα στενάχωρο, συχνά συγκρουσιακό κλίμα, αλλά χωρίς να χάνεται το στοιχείο του χιούμορ μας δίνει τον παλμό της Αμερικής εκείνης της εποχής.

Όπως τον милитарισμό με μανδύα του εθνικισμού, τη λατρεία του χρήματος, το ρόλο της εκκλησίας, τον αλκοολισμό, το φλερτ της νεολαίας με τα ναρκωτικά, την αδιαφορία των γονέων, τους έφηβους υπό θεραπεία με ψυχοφάρμακα, τις αδυναμίες αντίληψης και συνεννόησης, το ρήγμα των γενεών. Και ενώ όλα αυτά έχουν πίκρες, τα φέρνει τόσο χαριτωμένα, τόσο γλυκά, τόσο ανθρώπινα ποντάροντας και στο υψηλό επίπεδο ερμηνείας των ηθοποιών του.

Από τη δύση στην ανατολή και στην χώρα του ανατέλλοντος ηλίου όπου ο Γερμανός Vim Ve

nders

, 53 χρόνια μετά την πρώτη του ταινία, πλέκει άλλη μια ιστορία στα 78 του έτη Παρακολουθεί από κοντά με μια καθημερινή επαναληπτικότητα τον κεντρικό του ήρωα οποίος ζει μια σιωπηλή, μοναχική ζωή. Ο τρόπος που βιοπορίζεται είναι πολύ ταπεινός. Καθαρίζει δημόσιες τουαλέτες, αλλά το κάνει με μια ιδιαίτερη σχολαστικότητα.

Η ζωή του δεν έχει τίποτα το συναρπαστικό, τίποτα το εύθυμο, και κινείται με μια αδιάσπαστη, προγραμματισμένη τυποποίηση. Αν στην ηλικία του το επάγγελμα που ασκεί, δεν έχει οτιδήποτε ενδιαφέρον ή ελπιδοφόρο ο ίδιος βρίσκει μια ισορροπία, μια γαλήνη στο διάβασμα, στην παρατήρηση των δένδρων και στη φωτογράφιση, όπου επιμένει τυλίγοντας κλασσικό φιλμ στην μηχανή, ξεφεύγοντας από την παντοδύναμη πια ψηφιακή απεικόνιση.

Απέναντι σε αυτή τη ταπεινότητα, τα συχνά πλάνα ενός τεχνητού δένδρου, του ουρανοξύστη sky tree δημιουργούν την αντίθεση, δίνοντας στο θεατή την τρέχουσα, την μεγαλεπήβολη όψη της μεγαλούπολης. Ο πρωταγωνιστής ο κ. Χιραγιάμα επιμένει να ακούει στο μικρό του

Daihatsu

κασέτες από τις οποίες αναδύονται κομμάτια απaráμιλλης ομορφιάς που ως δια μαγείας διώχνουν την όποια δυσθυμία υπάρχει.

Οι νότες από τα

The
house
of
the
rising
sun

,
The
d
o
ck
of
the
bay
,
Sunny
afternoon

,
Brown
eyed
girl

,

Feeling

good

, και βέβαια το

Perfect

days

, έρχονται σε τόσο ταιριαστές στιγμές και πλημμυρίζουν με αισιοδοξία την οθόνη.

Η απομόνωσή του είναι επιλογή, η σιωπή του διαλογισμός, η ευγένειά του βαθιά, η μοναξιά του βολική και θα στην σπάσει, για λίγο μόνον, προς χάρη της αιφνιδίως εμφανιζομένης ανιψιάς του. Η απομάκρυνσή της και κυρίως ο τρόπος θα τον φέρουν ενώπιον του παρελθόντος του, θα τον στεναχωρήσουν σφόδρα, αλλά από την άλλη θα επιστρέψει σε αυτό που τον αντιπροσωπεύει, σε αυτό που έχει επιλέξει.

Πάμε και στο ανοσιούργημα με τίτλο Race to Glory Lancia vs Audi. Εν αρχή το ερώτημα: γιατί γυρίστηκε; Είναι μια σφόδρα αποτυχημένη απόπειρα αποτύπωσης του παγκόσμιου πρωταθλήματος ράλυ του 1983. Επιπροσθέτως αποτελεί και μια ξεδιάντροπη παραποίηση των συμβάντων, με στόχο να γίνει το προϊόν πιο ελκυστικό για το πλατύ κοινό, να πουλήσει λίγο περισσότερο δράμα, λίγο ακόμα συγκίνηση. Μόνο ανορθογραφίες, παραχαράξεις, υπερβολές και ανακρίβειες, χαρακτηρίζουν την ταινία.

Από την μια οι εύστροφοι, μαχητικοί, ολίγον διαπλεκόμενοι Ιταλοί, από την άλλη οι ισοπεδωτικοί, σκληροί είρωνες Γερμανοί. Αγιοποίηση του Cesare, κάργα προβολή του απεριτίφ, παράδοξο πορτρέτο του Βάλτερ που ξαναβαφτίστηκε Ουόλτερ και ένας ανεπαίσθητος ερωτισμός που εξατμίστηκε στο βωμό της ...νίκης και του πολιτικάλυ κορέκτ εποχής μας. Χωρίς δεύτερη σκέψη εκτόπισε το Driven από την κορφή της προσωπικής λίστας των χειρότερων κινηματογραφικών παραγωγών με θέμα το μότορσπορ. Ιδού και η αφίσα προς αποφυγήν, απώλειας σχεδόν δύο ωρών.

